

A lábmosás gesztusa, mintegy „fordított perspektívaként” szolgál. Rálátni életünkre. A keleti ikonok sajátja ez az „inverz”, visszajára fordított rövidülés. A mai lábmosás szeretetünk leg-határára kényszerít. Jézus cselekedete: fordított perspektíva, ami önmagába helyez. Szeretetünk e határátlépésében, szeretetünk és Isten szeretete között, megértjük: mennyire távol is van e szeretet Isten kimeríthetetlen szeretetétől. Mennyire szegények vagyunk ahhoz a jósághoz és morális fejlődéshez képest, amire meghívásunk szól. E szegénység hirtelen beköszöntő tudata, szeretetünk *nyitottsága*, bibliai kifejezéssel érve *anavim*-má, „szegényekké” tesz bennünket. Akik lehetőségeik innenső „határain élnek”. E határokon-peremeken élve válunk együttérzővé a szegényekkel és nélkülözőkkel. Akik testi és lelki értelemben egyaránt megkívánják szeretetünket.

Hitelességünk attól függ, tisztában vagyunk-e Jézus példájával. A lábmosás Jézusa ezen az estén felruház bennünket Lelkével. E szegénység, azaz, közelség az Atyához, valóban képessé teszi szívünket, hogy szabaddá váljunk – személyes, egyházi és világi hatalomtól. A lábmosás aktusában vágyat kapunk. Megszületik bennünk a vágy, hogy a másik személy valóságához, aki velünk él, a lehető legközelebb jussunk.

A lábmosás egyetemes papságunk fontos emlékeztetője. Mindnyájan tanúságtétellel tartozunk azokról az igazságokról, melyek lelkünkbe íródtak a keresztségünkben.

„János azt a szolgaság és szolidaritás aktív rítusává tette, a pap-központú kultusz helyett, amivé az mára többnyire vált... Meglepő, hogy a lábmosás sohasem vált önálló szentséggé. Pedig nyilvánvaló és világos, Krisztus maga szerezte.” (Richard Rohr)

„Az egyháznak ki kell jönnie önmagából. Elmenni határaitra, sőt, határain túlra, még azokba a régiókba is, ahol a „hit” ismeretlen. Ha az egyház, figyelmeztetett, csak önmagából és önmagán belül él, soha nem fogja legyőzni azt a teológiai nárcizmust (önszeretetet), melynek csapdájában újra és újra beleragadunk” (Ferenc pápa)

Csizovszki Robi, Ágfalva